

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Animus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Alia tyrannum à Timæo historiæ scriptore notatum observavimus, quem tota pueritia *νοινόν πρόγονος* fuisse tradit, nec minus petulanter reliquum ætatis tempus in nequitia peregrisse. Cæterum Accipiter præter id, quod egregie est prolifica vi præditus, id etiam commune habet cum Sole, quod & vivacissimus esse perhibetur, & jubari ipsius radios firmiter intuetur. Unde etiam fit, ut Medici ad oculorum morbos Accipitrinæ herbæ utantur beneficio. Qui quidem rerum consensus etiam transit ad metalla. Siquidem ferunt ossa ex ejus tibiis admota auro, ita id attrahere, quemadmodum Magnes ferrum sibi cogit adhærescere: nimirum enim Chymici aurum solare metallum ponunt. Porro Accipitrem Apollinis nuncium dici, legas apud Adamantium. Plutarchus, qui eundem Osirim & Solem interpretatur, omnino propter eximiam videndi facultatem hoc assertum putat. Habet & aliam cum Sole similitudinem Accipiter, quod ut perhibent, tricesimo quoque die soleat feminæ confortium appetere, uti Sol eo circiter temporis intervallo superato, Lunæ conjungitur. Ea vero fuit mortalium religio, Medicinæ inventum Apollini adscribentium, ut in desperatis à clinica medicina morbis, cujusmodi quartanæ sunt, in quibus parum illa, ut nihil pollet, persuasum sit vel pulverem, in quo se volutaverit Accipiter, lino rutilo in linteolo adalligari decumbentis collo, remedio, ut ajunt, efficacissimo.

DEUS. CAP. III.

Sed cur ego dissimilem, quod ab Eusebio refertur super altis hujus præstantia, ut inquit ille, à Zoroastro traditum, Deum Accipitris habere caput? quippe qui inter omnia ea, quæ labem nullam aut corruptionem sentiant, primus ingenuus, neque interiturus unquam, partium expers, sibi que ipse simillimus, bonorum omnium origo atque author, rerum pater omnium optimus ac prudentissimus, factum justitiæ lumen, absolutissima naturæ perfectio, ejusque inventor & sapientia: quas dotes cum Soli plerique attribuant, quanto magis ejus authori summo conveniunt, qui tabernaculum suum in eo, uti apud scriptores divinos legitur, collocavit.

Cur Deus per Accipitrem.

Hinc: Homæ. Iliad. libr. v. Οὐρανὸν ἰκνωσὶ πενιχτοὺς ἀκκίπτριβος.

SUBLIMITAS. CAP. IV.

Motum ad hæc philosophantis cujuspiam, qui recta feratur in sublime, nulla pravæ rationis fallacia perplexitateve labefactus, sed quicquid hic conspexerit, statim surrigat ad Deum, iidem ipsi sacerdotes ostendere si vellent, Accipitrem sursum versus aera captantem pingere consueverunt. Cætera enim volatilia, si cursum arripuerint in sublime, obliquo ferri tractu, curvatisque spatiiis agi coguntur, neque recta cursum possunt intendere. Solus autem Accipiter sublimipeta recto meatu volat.

HUMILITAS. CAP. V.

Contra vero, si à sublimium consideratione sese ad hæc interiora demiserit, quasque ibi ideas conspexerat in centro hoc recognoscat, neque ab recto quicquam aberrarit itinere, volentes indicare, Accipitrem identidem sese ad terram demittentem faciebant: nam volucres reliquæ, veluti sursum versus volaturæ, per circuitus ascendunt, ita cum descendunt, transverso, tortuosque volatu id facere coguntur. Verum Accipiter, uti sursum versus efferendus, recta fertur, ita si superne delapsus, ad terram humipeta fiat, recto ad nos tramite defertur.

ANIMUS. CAP. VI.

Cum itaque potiores volandi partes Accipitri data sint, animusque sit Platoni alatus, sint volatilia etiam in Paradisum deliciarum, quippe in animam ad hominem adducta, quod varios ipsius cogitatus ostendit, non immerito Accipiter tam ob hoc, quam etiam ob ea quæ superius dicta sunt, animi simulacrum habetur apud Ægyptios: hique duo quos ponunt motus, totidem in animo affectus

affectus indicant, qui tunc accipiter sublimipeta est, cum cogitationem in Deum & in celestia sur-
 rigit: humipeta vero, cum se ad ea, quae terra beneficia sunt examinanda applicaverit. Accipi-
 trem igitur sursum versus tendentem si quis pingat, animum qui ad divina sustollatur intelligemus,
 quem si ad inferna delabentem effinxerit, Philosophum praecipue Peripateticum, cuius scilicet,
 omnis contemplatio circa materiam versatur, delineatum intuebitur. In universum autem, ut
 Hesychius ait, volatilia in sacris literis homines ostendunt, qui contemplatione vacant, terrenis se
 negotiis haudquaquam immiscetes: quod si necesse fuerit ab ea se dejicere, statim revolant in subli-
 me. Nam & Eucherius sanctum virum hieroglyphice poni tradit per Accipitrem in Divinis literis:
 sive ea de causa quam superius attigimus, sive quia volucris haec praecipue, mutata veteri penna, in-
 signiter renovatur. Ita vir qui se Deo dedicat, inveterata prioris vitae studia projiciens, simplicem
 bene vivendi regulam assumit, ad quam omnem vitae suae rationem dirigit, eoque spectare Jobis di-
 ctum, Numquid in sapientia tua plumescit Accipiter?

Cap. 39, v. 26

MARS ET VENUS. CAP. VII.

Marti &
 Veneri cur
 dicantur Acci-
 pitres duo
 utriusque se-
 xus.

ERat & illud apud sacerdotes Aegyptios memorabile commentum, quod Martem & Venerem
 per duos utriusque sexus Accipitres intelligebant, quorum marem Marti, foeminam Veneri de-
 dicabant. Causam figmenti eam memorant, quod reliqua foeminei sexus animalia maribus concu-
 bitum assiduam deposcentibus minime morigeras sint, quod una praestat Accipiter: trigefies enim u-
 no die requisita, quantumlibet secesserit, appellata a mare iterum atque iterum obsequitur. Foemi-
 nas vero maribus morigeras, sive ut in aliquot Hori codicibus habetur, in Venerem procliviter
 pronas, elogio Veneris Aegyptii honestabant: difficiles autem, rusticas & morosas, ab huiusmodi co-
 gnomento repellabant. Alia item causa est cur Martis vocabulo Accipiter accipiatur: quia scilicet
 ex traditione quadam astronomica sanguinem a Marte regi noverat, cuius Accipiter est egregie
 sitibundus: est autem animal omnino violentum, imperiosum, caedis cruorisque avidum. Hinc
 apud Platonem in Phaedone, legas eorum animas qui dominationem per violentiam, & injuriam &
 rapinas exercuerint, post obitum in Accipitres & Milvius abire.

RAPINA. CAP. VIII.

Accipitrum
 qui inter-
 a illius. Cu-
 us ad quid.

Hunc quoque sacrae literae Levitico mensis inferri prohibent: propterea quod rapax alioquin
 animal ad impietatis quidem disciplinam, ut diceret Hesychius, curatur, & imperata facere
 assuescit, usus tamen ejus ad simplicium avium exitum expetitur. Hi sunt, qui sacerdotalem huius
 vel illius familiae vitam professi, meliora secuti videbantur, ut nihil jam his ad hominis vere Chri-
 stiani tranquillitatem abesse videretur: Principum tamen aulas affectantes, ad rapacitatem, ad pri-
 stinos reverfi mores, & suis & aliorum libidinibus inservientes, divina profanaque omnia commi-
 scunt. Hinc haesum favor, atque fomentum, hinc bellorum adhortationes, impulsionesque, hinc
 bonorum pressurae vexationesque, populorum caedes, urbium incendia, regnorum everfiones, ter-
 rarumque desolationes oboriuntur. Sic olim Basilus, sic Athanasius, sic Chrysostomus, sic magno
 numero alii male habiti: sic nunc armorum sonitum totus fere Christianus orbis excivit, quia tra-
 gedia quam sit habitura catastrophem, nemo coniectare potest: calamitatem tamen in Christianum
 nomen facile omnes praesagire possunt.

FILIORUM ABDICATIO. CAP. IX.

Aquila &
 Accipitris
 convenien-
 tia.

Simile quid Aquilae in Accipitre accidere tradunt Aegyptii, cum scilicet tria pariat, unum tantum
 ovum seligere, fovere, ac alere, reliqua vero duo confringere. Quapropter iidem ipsi sacerdotes si
 quem filios domo exactos ablegantem exprimere voluissent, Accipitrem foetam, vel incubantem,
 pingere soliti erant: ita tamen rem accipiebant, ut qui abdicaret, vel a se rejiceret, propter egestatem
 & inopiam id facere cogeretur. Nam eadem in Accipitre causa fertur, cum in Aquila non indigen-
 tia, sed fastidium in causa sit, ut unum tantum alat. Ferunt autem incubationis tempore unguis Ac-
 cipitri decidere, quorum adminiculo destituta, fit ut vix ad alimenta, quae uni sufficiant conquirenda,
 idonea sit: quare, ne qui reliquus est unus pareat, omne in eum studium & diligentiam impendit.

VITA